

Staden. Over for en saa ambulans Befolkning som disse Stæders, hvor Sognegrænserne og Sognebevidstheden som oftest er meget flydende, vil en saadan Regel formentlig findes naturlig og efter Omstændighederne nødvendig. Men en Følge af, at Afløsningen saaledes ifølge Lovforslaget, for at kunne gennemføres, skal omfatte flere Menigheder paa en Gang, maa det da ogsaa blive, at man ikke her kan opstille den almindelige Fordring om, at Begæring om Afløsning skal fremsættes af Flertallet af Menighedsmedlemmerne eller af samtlige offerberettigede. Man har ment i Stedet for at stille denne Fordring at burde lægge Afgørelsen af, om Afløsning skal finde Sted, i Ministeriets Haand, dog at der forud skal være givet Menighedens Medlemmer Lejlighed til at udtale sig derom. Den Fremgangsmaade, der i saa Henseende er bragt i Forslag, er tidligere anvendt f. Eks. til Afgørelse af Spørgsmaalet om Indførelse af nye Salmebøger, jfr. Ministeriets Cirkulære af 1. Marts 1899.

Endelig er det i § 8, sidste Punktum, foreslaaet, at Værdien af Ydelserne ved Afløsning i Kjøbenhavn og de større Købstæder skal kunne fastsættes efter, hvad de have udgjort i Aaret 1902, og at Folketallet i samme Aar skal kunne lægges til Grund for Kvotienterne efter § 6. Denne Bestemmelse har selvfølgelig sin Grund i, at mange af disse Steder netop i det sidste Tiaar ere undergaaede en Udvikling og pludselig Vækst, der ikke blot har haft en Stigning af Offer og Accidenser til Følge, men ogsaa paa mange Steder har nødvendiggjort en Sognedeling, der kun er bleven mulig ved, at Offer og Accidenser ere stegne med Befolkningens Antal. Hvis Afløsningssummen nu her skulde fastsættes efter Gennemsnittet af, hvad disse Ydelser have udgjort i det sidste Tiaar, vilde dette straks medføre en følelig Nedgang i disse Indtægter, ja Nedgangen vilde endog paa sine Steder kunne føre til, at det blev umuligt at opretholde de stedfundne Delinger. Til Eksempel skal nævnes, at i Aalborg, hvor Højtidsafret er afløst, udgør Afløsningssummen for hele Byen til samtlige Præster og Kirkebetjente saaledes i sidste Aar 13,898 Kr. 93 Ø., medens Gennemsnittet af dette Offer i Tiaaret 1893—1902 kun vilde blive 11,731 Kr. 63 Ø. En saadan Nedgang af dette Offer med ca. 2,167 Kr. i Forbindelse med en tilsvarende Nedgang i Accidensafret vilde umulig kunne taaes her, hvor der netop i forrige Aar er blevet oprettet et helt nyt Sogn.

Medens Præstepengene i Købstæderne — hvor de udredes dels i Henhold til den almindelige Bestemmelse i Danske Lov 2—12—5, dels i Henhold til specielle Bestemmelser for enkelte Købstæder — i § 1, sidste Stykke, ere foreslaaede medtagne i Afløsningssummen for Højtidsafret, ligesom de allerede i flere Købstæder ere indbefattede i de indgaaede Overenskomster om Højtidsafrets Afløsning, er det fundet nødvendigt i § 9 at optage en særlig Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med Præste-, Degne- og Klokkerpengene i Kjøbenhavn.

I den af Kjøbenhavns Præstekonvent afgivne Betænkning er det, omend det indrømmes, at det vil være en Nemhed for Opkrævningen at forene de to Ydelser til en, dog af andre Grunde — for at Accidensafløsningen skal kunne forstaaes som det, den er, nemlig en Afløsning af en anden, for mange mere trykkende Byrde, og for at undgaa nogen Benyttelse af Grundlovens § 77 — foreslaaet, at Accidensafløsningen og Afløsningen af Præste-, Degne- og Klokkerpenge holdes adskilte. Hertil kommer for Konventet endnu to Betragtninger, nemlig dels, at Præstepengene ere Lovens Hovedformaal lige saa uvedkommende som Tienden, med hvilken de dog efter Konventets Mening nærmest maa sammenstilles, og dels, at Præstepengenes Omordning dog ikke væsentlig vil bidrage til at lette en fremtidig Omordning af hele det kirkelige Lønningsvæsen i Kjøbenhavn, hvilken Omordning fremdeles maa forbeholdes en fremtidig Lov.

Ministeriet har ikke kunnet tiltræde Præstekonventets Opfattelse paa dette Punkt, og det har her fundet Tilslutning ikke blot hos Biskoppen over Sjællands Stift, der har erklæret sig enig med Ministeriet i det uheldige i at faa to og — naar Ligning til Kirkerne medregnes — endog tre sideløbende kirkelige Ligninger her i Staden, men ogsaa hos Kjøbenhavns Magistrat, der har henvist til, at de bestaaende Sogneligninger af Præste-, Degne- og Klokkerpenge medføre et ret besværligt Ligningsapparat, hvorfor Indførelsen af en ensartet Ligning for hele Staden paa samtlige Sognebeboeres skattepligtige Indtægt med en lovbestemt Grænse for, hvor meget der aarlig kan lignedes paa denne Maade, sikkert maa betragtes som et Fremskridt. Ministeriet maa anse dette for et saa stort Gode at opnaa, at man vilde foretrække denne Ordning, selv om man maatte give Konventet Ret i de øvrige Betragtninger,